

זבק בחשימה בכל לבבו, בכל נפשו ובכל האוזן

תיאור המעשה: ביום 6 באוקטובר 1973 שימש סגן יובל נריה כסגן מפקד פלוגת טנקים שלחמה באזור "קנטרה". בקרב זה נפגעו מרבית הטנקים של פלוגתו, וסגן יובל נריה המשיך להילחם וגם עסק בחילוץ לוחמים וטנקים. ב-7 באוקטובר 1973 ארגן טנק, שאויש על-ידי 4 קצינים, שנותרו מפלוגתו ללא טנקים, כשהוא המט"ק. ב-8 באוקטובר הצטרף לטנק זה קצין המבצעים של הגדוד כאיש צוות חמישי, אשר קיבל לידי את הפיקוד על טנק זה. הטנק הצטרף לחטיבה אחרת, שהשתתפה בהתקפה באזור ה"פירדאן". באותו הקרב, בהבחינו בטנק שמפקדו נפגע, עזב את טנק הקצינים

ונטל לידי את הפיקוד על טנק זה, כאשר הקמב"ץ המשיך לפקד על הטנק הקודם. אחר-כך, בעורף, ארגן לעצמו 3 טנקים והצטרף ללחימה במסגרת יחידה אחרת. באזור הלחימה נוספו לו עוד 4 טנקים, והוא מונה למפקד פלוגה. ב-14 באוקטובר 1973 השתתף סגן יובל נריה עם פלוגתו בהתקפת נגד מול דיוויזיה מצרית. בקרב זה השמידה פלוגתו רבים מטנקי האויב, אך 3 טנקים מפלוגתו נפגעו, והוא ארגן את חילוץם. בליל 15 באוקטובר 1973 פיקד סגן יובל נריה על פלוגה של 6 טנקים. בקרב זה, באזור "החוה הסינית", נפגע הטנק שלו. הוא הצטרף כחמישי לטנק אחר, ואחר-כך ירד ברגל בשטח המוחזק בידי חיילי אויב רבים, עלה על טנק אחר והמשיך בלחימה. ב-18 באוקטובר 1973 השתתף סגן יובל נריה בהתקפה חטיבתית מצפון לחווה הסינית. הוא נפצע קשה בקרב. על מעשה זה הוענק לו עיטור הגבורה לפי חוק העיטורים בצבא ההגנה לישראל. אייר תשל"ה, מאי 1975

ליקט וערך אל"ם (מיל') שאול נגר

לוחם תוך הערכת מצב תמידית

"זה היה גדוד מאד מאומן", מספר יובל שלושים שנה אחרי המלחמה, כשהוא מהרהר ומנסח לעצמו כל מילה לפני שתצא מפיו. "האימונים גרמו לנו להכיר מאד טוב את השטח, ואני חושב שהפעילות שלי בימים שהייתי בגזרת הגדוד, אפשרה לנו 'לשחק מחבואים' עם מי שאתה רוצה, להיכנס ולצאת, ולדעת איפה בטוח ואיפה לא. כמובן שהדברים לא לגמרי תלויים בך כשיש אויב בשטח." "ברגע שהתחלנו להיכנס פנימה ונחשפנו לטילים, הוא משחזר שלושים שנה לאחר מכן, "התחלנו לצבור נפגעים. הפלוגה, בעצם כל הגדוד, נפגע מהר מאד. אני חושב שבשלב די מוקדם קלטתי שהאופן הכי חשוב לפעילות הוא אחר מאשר לימדו אותנו

מ"מ אצלי וחילצו אותנו", סיפר יובל נריה בשיחה איתו באוגוסט האחרון "ואחר כך הוא פגע בי. בי הוא פגע במקבע התותח, שיחסית יש שם הרבה מאד שריון, חדר אותו, הרג את הטען קשר והטנק מייד בער. אנחנו נפצענו, אני חושב שכולם נפצעו. קפצנו מהטנק והטען-קשר לצערי נשאר בפנים. אנחנו איכשהו מדדים בדרך לטנק של רמי מתן שחילץ אותנו והיה מימיני. עלינו על הטנק הזה ואני זוכר שאני אז כננס לראש של התותחן המצרי, ואני יודע כי מה שצריך לעשות זה להזיז את התותח אלפית שמאלה אלינו. אני זוכר את המחשבה הזאת על אלפית שמאלה, ואני צועק לרמי: 'זוז, זוז אחורה' - ככה, מאד בחד. "יובל נפצע קשה ברגל שמאל וסבל מכוויות גם בפנים וביד.

סגן יובל נריה, בן 21, שימש סמ"פ בגדוד 9 כשפרצה מלחמת יום הכיפורים. גדודו שהיה פרוס ליד התעלה היה בין הראשונים שהותקף ונפגע קשה על-ידי חיל האוויר המצרי בפתיחת המלחמה. בתוך הכאוס של המלחמה יובל נריה לחם בצורה שכלתנית כשמשימה אחת מולו - להילחם באויב. כמו רבים החליף טנקים שנפגעו והצטרף ליחידות אחרות מכורח הנסיבות, אך גם צעד ברגל בין חיילים מצרים וחזר ועלה על טנק והמשיך ללחום. הוא דבק במשימה באורח יוצא דופן והוא עשה זאת בכל לבבו, בכל נפשו ובכל מאוודו, עד שנפצע קשה בהיותו כבר מ"מ, לאחר שנים-עשר ימי לחימה קשים. הטנק האחרון שבו לחם נפגע מתותח נ"ט גדול. "הוא פגע קודם בטנק של אורי רוזנשיין, שהיה

יובל נריה כיום

או שציפו מאיתנו. מה שציפו מאתנו זה, לדוגמה, לרוץ מהר ככל האפשר למוצבים ולהידבק אליהם ואל הרמפות. אני חושב שהבנתי די מהר, אחרי כמה שעות, שזה מסוכן. מה שבעיקר עשיתי באותו זמן הוא שהסתובבתי וחילצתי אנשים שנפגעו. המג"ד יום-טוב נתן לנו הרבה מאד חופש לעשות את מה שהיינו אמורים לעשות, כלומר להגיע לרמפות, אבל בדרך שלנו ולירות על מי שיורה עליך ממול."

פלוגתו של יובל הייתה אחראית לסיוע למעוז מיפרקת שמדרום לקנטרה. בשתיים בצהריים תקפו מיגים את מפקדת הגדוד והמעוזים הותקפו בארטילריה. "הנענו את הטנקים והתחלנו לרוץ לתעלה," סיפר יובל בשעתו, כשנה וחצי לאחר המלחמה, "השטח מלא מצרים ויורדת ארטילריה כבדה. המצרים נמצאו בערך קילומטר בתוך השטח שלנו, והיו עוד בשלב התארגנות ותפיסת עמדות. התקרבו למעוז כשהמחלקה של ליאור יונתן ז"ל, בת שני טנקים, מצפון למעוז, המחלקה של מוטי רטר ז"ל, שקיבל את עיטור העוז, נדמה לי מדרום למעוז, והמחלקה של מוטי פיין בפיקודי מול המעוז. המחלקה שלי ירתה על הרמפות ועל המצרים שבשטח והשתלטנו קצת על המצב. אחרי שעה נתן לי המג"ד פקודה לקחת את המחלקה, לפרוץ לקנטרה ולסייע לאנשי המעוז שם, כי המחלקה שנשלחה אליהם נפגעה כולה.

"יצאנו לקנטרה בשני טנקים - של מוטי פיין ושלי. בצומת כביש התעלה וכביש קנטרה-בלוזה נכנסנו למארב מצרי. היו שם 50 איש בערך עם בזוקות ומקלעים. חטפנו אש חזקה. מוטי זיהה אותם וישר הכניס לתוכם פגז והתחיל לירות במקלעים. התותח שלי לא פעל וגם המקלע המקביל לתותח לא פעל. יריתי במקלע המפקד ועשינו היחלצות לאחר.

דיווחתי למג"ד על המארב והוא הורה לי לנסות להיכנס לקנטרה מצפון, בציר הביצות. עלינו בתנועה זהירה מצפון, כשאנחנו יורים לפנינו בתותחים ומקלעים. בדרך פגשנו את פלוגת החרמ"ש של היחידה, עם הרבה הרוגים ונגמר"שים שרופים. הסברתי להם איפה התאג"ד ומ"פ החרמ"ש הצטרף אלינו עם נגמ"ש. עם דמדומים הגענו לתלוליות חול לפני המעוזים והתחלנו לקבל אש חזקה מאוד מהרמפות המצריות וממצרים שהיו על הסוללה שלנו ובשטח.

"תפשנו עמדות וניהלנו אש עם הרמפות ועם המצרים שבשטח שהיו עכשיו המונים. בינתיים הפלוגה שליד מיפרקת התפוררה. כמה טנקים נפגעו והיתר שקעו בביצות, בשעת התחמקות מפני טילים. המג"ד הורה לי לחזור למיפרקת ולחלץ את הטנקים ואת הצוותים. הרגשתי חוסר אונים, טנקים נדפקים והכל לא מסתדר. ירדנו דרומה, ובדרך צירפתי לכוח שלי שני טנקים שקועים ואני נכנסתי לחלץ את מרבית הפלוגה. פגשתי את נועם ז"ל ואת מוטי רטר ז"ל והשמחה הייתה גדולה. במשך שעות ניסינו לחלץ את הטנקים, אבל לא הצלחנו, והחלטנו לחלץ רק את האנשים. פינינו את כולם לתאג"ד והגענו לשם קרוב לשלוש לפנות בוקר.

בתאג"ד פגשנו שני טנקים לא תקינים מפלוגה אחרת. תיקנו אותם ויצאנו איתם לכיוון התעלה. בדרך לשם היה לנו חוסר מזל רציני מאוד. הטנק של המ"פ התקלקל והושבת. השארנו עליו את הצוות ונועם המשיך איתנו. לאחר נסיעה קצרה בתוך אש ארטילרית וחושך נורא גברה העייפות על האנשים ואירעו שתי התנגשויות בין הטנקים שלנו, וארבעה טנקים הלכו. נשארנו עם טנק אחד מתוך 6 שיצאו. אספנו את כל האנשים וחזרנו לתאג"ד, כשעל הטנק שלנו נמצאים 24 איש.

הורדנו את האנשים בתאג"ד. עלינו על הטנק ארבעה קצינים: נועם, מוטי רטר, מוטי פיין ואני, ויצאנו לפגוש את המג"ד. היינו חברים טובים", הסביר יובל, "ורצינו להילחם, וזה נתן לנו הרגשה טובה, להילחם יחד, ייתכן שמבחינת צה"ל לא טוב שארבעה קצינים ייפגעו יחד, אבל בזכות זה צה"ל הוא מה שהוא. ובכלל היה רק טנק אחד ורצינו לתפעל אותו וללכת ללחום במצרים.

"בבוקר יום א' נפל מעוז מיפרקת", ממשיך יובל בסיפורו, בטון המתאר מעשים מופלאים כפרשה של יום-יום. "רובם נהרגו ומיעוטם נישבו. אנחנו צורפנו באותו בוקר לאוגדה של ברן. האנשים ביחידה שלנו היו עייפים מאוד ובערב יצאנו להתארגנות מאחור. הגענו בשתיים בלילה, הלכנו לישון ואחרי שעה וחצי העירו אותנו. יור'קה, סגן יורם אופיר, הקמב"ץ של הגדוד, נתמנה למ"פ ועלה על הטנק שלנו כחמישי, כי אף אחד לא היה מוכן לרדת מהטנק. עם בוקר, ב-8 באוקטובר, יצאנו להתקפה המפורסמת של אוגדת ברן. החטיבה שלנו ירדה לכיוון הגיזרה המרכזית, כדי לתקוף מצפון לדרום ולחסל את הכוח המצרי שחצה את התעלה. "נענו כל הזמן תחת אש ארטילרית. באזור גשר הפירדאן נתקלנו בכמה טנקים מצריים. לא יותר מ-20. לא היה עלינו לחץ מצרי, אלא רק אש ארטילרית ואש מהרמפות ואש מהטנקים המצריים. האש הארטילרית הייתה, אמנם, כבדה. פגענו בטנקים מצריים והייתה לנו הרגשה טובה, שבקרוב נוכל לתקוף לכיוון התעלה. תוך כדי ירי הופיעו לידנו טנק עם אנשי מילואים, שמפקדו נהרג. עליתי על הטנק הזה, להיות מפקד."

"המפקד שכב בטנק. הוא היה בחור ענק, והדם שלו מילא את הטנק. הצוות היה היסטורי לגמרי. מהר הכנסתי אותם לתלם והמשכנו בלחימה. אחרי

גדוד 9 בתנועה ל"שובך יוניס" 6.10.1973

כשעתיים, יצאנו מזרחה לחידולק ותיחמוש. המג"ד אסף את הקצינים ואמר שאנחנו יורדים דרומה לכיוון "מכשיר" - גבעה בגיזרה המרכזית - ויש לנו סיכוי שניתקל בכוח מצרי. הבנו שהמשימה שלנו שונתה לגמרי. נענו דרומה ובטווח של קילומטר וחצי מ"מכשיר" זיהינו טנקים מצריים על הרכס. תפשנו עמדות וירינו עליהם. לאחר שנראה היה שכולם הושמדו, ניתנה פקודת התקפה. הפלוגה שלנו התחילה לטפס על היעד תוך כדי ירי, ואז הטנק שלי נפגע על-ידי שני טנקים מצריים, שארבו לנו מאחור. אחד מהם "השחיל" לי את הטנק. קיבלתי פגיעה במונע והטנק שותק. נתתי פקודה לנטוש, ותוך כדי נטישה הטנק קיבל פגיעה נוספת ובער ברגע שנגעתי באדמה. התותחן קפץ, הטנק בער כולו כמו אבוקה. הנהג והטען קשר נהרגו מייד ונשארו בטנק.

"רדנו ברגל למטה, והאנשים שלנו ירו עלינו, כי הם חשבו שאנחנו מצרים שגולשים מהגבעה. נופפתי בעוזי ופינינו על-ידי טנק מחטיבה אחרת אל התאג"ד. התאג"דים היו כמו מזבחות שכל מי שנתון בצרה נתלה עליהם. לתותחן שלי נשברה היד והרופא לקח אותם לטיפול. כעבור חצי שעה הגיע למקום התאג"ד עם הטנק שלי, שהיה ממש הרוס. שאלתי אותו מה עם טנק הקצינים, החברים שלי, והוא אמר: "נכנסו לתוך מיגן נ"ט והיה שם נורא". כל הארבעה נהרגו: נועם, יורקה ואופיר, מוטי רטר, מוטי פיין - כולם חברים טובים שלי, שיחד שירתנו ויחד לחמנו.

ב-8 באוקטובר כבר הצטרף יובל לגדוד של עמיר יופה. "הרעיון היה באמת, להישאר כל הזמן פעיל, לעבור ליחידות שהיו בשטח ולהילחם איתם." כך סיפר לאחרונה. "כבר היו מצרים שנאחזו בגבעות חמוטל, ומכשיר והגדוד של עמיר יופה היה מעורב שם בהתקפת נגד. זה היה שלב מאד טראומטי מבחינתי. שם איבדתי, בעצם, את כל האנשים מהפלוגה שלי ונשארתי לגמרי לבד."

"השארתי את הצוות שלי בתאג"ד ועליתי כשישי על טנק המג"ד. נסענו לחניון לילה באזור טסה. הלכנו לישון מאוחר מאוד. התעוררתי בבוקר והסתכלתי על הגדוד. הבנתי שאין לי מה לחפש כאן, כי מכל הגדוד נשארו רק טנקים בודדים.

החלטתי שאני הולך לארגן לעצמי טנקים. הלכתי למפקדת החטיבה. בשער המחנה היו שלושה טנקים שהיו בהם מט"קים וצוותים. היכרתי את אחד המט"קים, יוני ז"ל, ואמרתי לו: "אתם הולכים איתי". נכנסתי למפקדת החטיבה ואמרתי לקמב"ץ: "חן לי תדר לקשר של אחד הגדודים. יש לי שלושה טנקים, ואני רוצה להצטרף לאיזה שהוא גדוד. קיבלתי תדר של הגדוד של עמרם מצנע."

בשיחה עם יובל לאחרונה הוא ציין: "אחרי הצעדים האלה, דברתי עם מצנע בקשר, ואמרתי לו שיש לי שלושה טנקים ואני רוצה להצטרף אליו. הוא נתן לי נ"צ, הייתה לי מפה והניווט היה קל יחסית והיו פנסים על הטנק. הטנק היה מאד מאובזר, מאד מסודר. כך גם שני הטנקים האחרים. הגענו לגדוד ועליתי על הטנק של מצנע והוא אומר לי: מי אתה ומה אתה ומאיפה אתה בא? ואני מספר לו, והוא אומר: אוקי, בוא קח עוד ארבעה טנקים ותהיה מ"פ אצלי בגדוד. והייתי מאד מאושר מזה. והייתי עם הגדוד הזה בגדול - גדוד חי ומתפקד ומסודר עד הקרב של החווה הסינית שזה עוד חמישה ימים, שזה הרבה מאד זמן. זה דווקא היה רגע של מפנה שבו הרגשתי שיש לי כוח משלי ושאיני יכול, אולי, לעשות עם הכוח הזה משהו שהוא יביא לנו יותר תועלת ושהוא יהיה פחות מסוכן."

"הגדוד של מצנע קובץ מכמה יחידות שנפגעו ולא היו לו מ"פים. ברגע זה חזרתי, למעשה לחטיבה המקורית שלי. באותו יום, ה-9 באוקטובר, ערכנו התקפה על תעוז 'טלוויזיה', נקודה הצליוח המצרים לפרוץ לעומק. הגדוד שלנו חיפה וגדוד שני הסתער. זאת הייתה התקפה מוצלחת מאוד, הפעם הראשונה במלחמה שראיתי התקפה מוצלחת, כמו שכתוב בספרים. זה עודד אותנו מאוד. הגדוד שלנו היה מאורגן מאוד והתחילה להיות הרגשה טובה."

"אני לא ידעתי שאני נכנס חזרה לתופת", סיפר לאחרונה. "אני מנסה להיות כן עם עצמי. אני הייתי צריך לדעת את זה, אבל אני לא ידעתי את זה. אני חושב שבכל הפעילות שלי במלחמה היה משהו שהניע אותי כל פעם לבדוק מחדש כמה זה נורא, או האם זה בכל הגזרה, או מה קורה במלחמה הזאת. וכל פעם, יש איזו אשליה מחדש שבכניסה הבאה או בפעם הבאה זה ייראה אחרת. אני חושב שאם הייתי יודע לאן אני הולך, הייתי חושב יותר. אבל אני באמת לא ידעתי. לא יכולתי להרשות לעצמי שלא לעלות על טנק ולשבת בחפ"ק בטסה עם חבורה של אנשים שהם זרים לי. לא הרגשתי בבית, ואני רציתי להרגיש בבית."

"בשעות אחרי הצהריים ניהלנו אש עם טנקים מצריים והפלוגה שלי השמידה שבעה טנקים מצריים. שניים הטנק שלי השמיד, היה לי תותחן מעולה, מט"ק במקצועו, וגם נהג שהוא מט"ק וטען-קשר, כך שהצוות היה ממש מעולה.

"ביום רביעי אחרי הצהריים יצאנו מזרחה לחניון חטיבתי, להתארגנות. האנשים התקלחו, הטנקים חומשו ותודלקו. אספתי לראשונה את האנשים לשיחת פלוגה והוכחתי להם שהעניינים מתחילים להתארגן, שיש להם קצינים טובים ושתוך יום-יומיים נפתח בהתקפה. הגיע ציוד, החלפנו בגדים, הטנקים תוקנו, גורזו ושומונו, והחיילים התעודדו. דאגתי שכולם יקבלו ציוד ופקדתי על כולם להתקלח, להתגלח וכתוב מכתבים הביתה. התגבשה פלוגה. האנשים הכירו סוף סוף את המ"פ וזה את זה..."

"...ביום ראשון בבוקר, 14 בחודש, עם שחר נפתחה התקפה מצרית כבדה מאוד, ממערב למזרח (הייתה זו התקפה אוגדתית, במסגרת מתקפה מצרית כוללת). המח"ט סיפר לי אחר כך, שהוא חשש שהם ישטפו אותנו. באו מולנו כל כך הרבה טנקים ונגמ"שים וחיילים שקפצו מכלים פגועים שלהם, שחשבתי שהם יעברו אותנו. אני הייתי הפלוגה הדרומית ביותר בגדוד שלי, שהיה הדרומי בשני גדודים שדפקו אותם מלפנים, כאשר גדוד שלישי המתין מהצד, לעלות עליהם מדרום לצפון. ברגע שהחלה ההסתערות, המח"ט הכפיף אותי לגדוד המסתער ותוך כדי תנועתו הצטרפתי אליו והתחלנו להשמיד אותם בטווחים קרובים מאוד: 200, 300, 400 מטר. הטנק שלי פגע מייד בשני טנקים שלהם שהתרוצצו בשטח. אני מאמין שהפלוגה שלי השמידה חמישה, שישה טנקים, ובערך שלושה נגמ"שים, אני לא רוצה להגזים אבל הייתה הצלחה וכל הטנקים שלהם הושמדו. בשלב זה, קרוב לסיום ההתקפה, התחילו לירות עלינו טילים מתעוז 'טלוויזיה' ששוב היו בו מצרים, ומכיוון החווה הסינית שבדרום מערב.

"ראשון נפגע הטנק של צביקה, מ"מ 1. על הטנק היו שישה אנשים, כי צביקה אסף מט"ק וטען-קשר מטנק אחר שלנו שנלקח על ידי המ"פ, אחרי שהטנק של המ"פ נפגע. כל השישה נפצעו קל. התקרבותי לטנק עד מרחק נגיעה וכל האנשים עלו על הסיפון שלי מאחור וחבשו זה את זה. נתתי להם תחבושות אישיות והמטכתי לתפעל את הטנק נגד המצרים שב'טלוויזיה', קראתי לסמל 1 שיאסוף את הפצועים ויפנה אותם לתאג"ד, הוא לקח את הפצועים, הספיק להתרחק ממני 200 מטר וקיבל טיל לתוך קבוצת האנשים שישבו מאחור. ראיתי את הפגיעה ושלחתי את סמל 2 שיחלץ אותם. אחר כך נודע לי ששישה מהם נהרגו וארבעה נפצעו. סמל 2 נסע עם הפצועים לתאג"ד ואני נשארתי עם ארבעה טנקים.

"הטנקים המצריים על-ידי 'טלוויזיה' הושמדו כולם וחיסלנו את כל החיילים בשטח. השתרר שקט. המג"ד עמרם אמר לי לחזור אל הגדוד שלו. המ"פ שלקח ממני טנק, הספיק להיפצע ופינינו אותו. חזרתי לגדוד בשלושה טנקים, ושם נפגשתי בטנק שלי, שלקח המ"פ, הנהג נשאר לבדו בשדה הקרב כי כל הצוות נפגע אבל לא התבלבל, יצא משם ובא אלינו. קיבלתי שוב שלושה טנקים חדשים.

"ב-15 בבוקר אסף אותנו המג"ד והסביר שאנחנו הולכים לפרוץ את המערך המצרי באזור החווה הסינית ולתפוס ראש גשר לקראת חציית התעלה, לטהר את האזור ולאפשר לחטיבה אחרת לחצות.

בשעה ארבע אחרי הצהריים, יצאנו דרומה מערבה ונענו בשדרה לאזור מעוז "לקקן" שעל האגם המר, מדרום לאזור ראש הגשר. התקדמנו עם דמדומים והגענו מדרום לחווה הסינית. פתאום הועף הטנק שלי באוויר ונחת שוען על צידו - כל הצד הלך. עלינו על מוקש רציני, כנראה "סנדוויץ" (חיבור של שני מוקשים). אמרתי לצוות לנטוש את הטנק ולבדוק מה קרה לו. הנהג לא יצא, כי היה בהלם ממכה ונפצע בעין, הוצאתי אותו וביתיים כל הפלוגה עברה על פנינו.

שרידי רק"ם של חטיבה 14 באזור החווה הסינית לאחר 15 באוקטובר '73

"באותו רגע נפתחה אש חזקה של מארב מצרי רציני - נ"טים ותול"רים. טנק מהגודר שנסע אחרינו עצר לידי. הכנסתי לתוך הצריח את אנשי הצוות שלי. הקשר בטנק הזה לא פעל, ואת התותח אי אפשר היה להפעיל, בגלל כל האנשים שבצריח. נסענו קצת צפונה והרגשתי שאינני יעיל כלל, אינני יכול לתפקד. החלטתי לחזור לפלוגה שלי, העליתי את התותחן שלי לצריח ואמרתי לו שיסע צפונה וימלט מהמארב ואני ירדתי והלכתי ברגל".

בשיחה איתו לאחרונה הוא משחזר את ההתלבטות: "האם אני מתקדם פנימה, אני רואה מה שקורה שם. אני רואה את הצוות הזה, והצוות יקר לי. אני יודע שזה הולך להיות קשה שם בפנים ואני יודע שאם אני מחליט להיכנס פנימה, זה כולל גם אותם. ואז אנחנו מחליטים לעלות על טנק כדי להתפתות, ואנחנו עוצרים אישהו טנק, זה טנק גור, שאני לא יודע אם הוא שייך לפלוגה אחרת או לגדוד אחר, ואנחנו עולים עליו. אנחנו שמונה על הטנק הזה, חלק יושבים על הצריח. ואני אומר לעצמי: למה להיכנס עכשיו עם טנק עם שמונה אנשים פנימה - איזה מין רעיון זה, ואז אני מתחבר לאיזה פתרון, ואני מבקש להדגים לך את ההתלבטות ברמה האישית ואיך ההתלבטות מורכבת מתכנים המוכרים ברמת האימון, וכמעט כל רגע ורגע אתה מתעמת, בעצם, עם התורה. אם אתה נכנס עם שמונה אנשים בטנק, מה אתה עושה? אתה לא יכול להפעיל את התותח, ומה שנשאר זה המקלע בחוץ וקצת רובים ורימונים. הטנק כבד באנשים ואתה יודע שאתה עלול להיפגע, ואתה מרגיש את האחריות הכבדה. ואז אני לוקח את הסמל הזה, ומדבר אתו ואני אומר לו: 'תשמע, יש פה בן אדם פצוע, יש פה אנשים שצריך לפנות אותם אחורה, אין סיבה שאתה תיכנס איתם פנימה! אני צריך לרדוף אחרי הפלוגה והגדוד שלי. אנחנו נתפצל עכשיו. אתה תיקח את הכלי שלך, כי זה, כאילו, הרגע האחרון שעוד אפשר לחזור אחורנית. קח אותם, פונה את האנשים אחורה. בסדר?'. הוא אומר: 'בסדר'. ואני לוקח את העוזי ואני יורד למטה, ועוד רגע עובר ועוד שניים, ואני אומר, 'אוקי', אני בלי טנק כרגע, אני בלי קשר. אני לבד מהצוות ואני מרגיש פתאום איזה חופש אדיר דווקא. אני זוכר את הרגשת הרווחה, בזה שאני מרגיש שאני הצלתי אותם, אבל

נפלו אנשים וכלים ללא הרף, אך בו הגיעו אבידות המצרים לדרגה כזו, שכוחה ההתקפי של הארמייה השנייה נשבר. זה היה אחד הלילות המדהימים ביותר בחיים שלי. היה קרב שב"ש בטווחים מאוד קצרים. היו מעורבים בו גם המצרים וגם הישראלים. הוא נגמר בשקט הנורא של 5-6 בבוקר כשהכל שרוף ומעלה עשן, אבל יש איזה רגיעה קלה ורואים מה קורה ומה עושים."

במשך הלילה חוסלה חטיבה מצרית. עם בוקר הותקפו אנשינו באש נ"ט מהרמפות המצריות שמעבר לתעלה ובו בזמן עלה עליהם כוח חטיבתי שהתארגן מחדש.

עד לצהריים פעל הטנק של יובל בלב המערך המצרי, כשהוא משמיד כלים מצריים בלא הרף ואז נפסקו ההתקפות המצריות. הארמייה השנייה נוטלה למעשה. בשעות אחרי הצהריים חזר יובל לגדודו המקורי על גבי הטנק היחיד ששרד מפלוגתו, טנק שהתקלקל לפני היציאה לחווה הסינית ועכשיו נתגלה לו לפתע. מתוך כ-30 טנקים של הגדוד שיצא לחווה שרדו חמישה שישה טנקים.

ב-18 באוקטובר השתתף יובל בהתקפה חטיבתית, להרחבת אזור הפרצה צפונה. הוא נע בראש כוח מחלקתי של ארבעה טנקים, בשטח חשוף. יחידתו השמידה טנקי אויב רבים. ולבסוף עלתה על מיגן נ"ט. הטנקים שלו נפגעו בזה אחרי זה. שלישי נפגע קשר ופצע את יובל ברגלו. הטנק החל בווער מייד ויובל ניכווה בידו ובפניו. אנשי הצוות קפצו החוצה, פצועים ומלאי כוונות. טנק המ"פ התקרב אליהם לחלצם. השעה הייתה שתים וחצי אחרי הצהריים. בשבע בערב שכב יובל על שולחן הניתוחים בבית החולים "איכלוב".

"בשדה הקרב" אמר המח"ט, מתרוצצות במוחו של אדם אלפי מחשבות ומתחוללת בלי הרף מלחמה בין היצר הטוב ליצר הרע. היו לו רגעים רבים שבהם יכול היה לומר לעצמו: עשיתי די, אני אנוח קצת", והוא אף פעם לא אמר כך לעצמו. אני היכרתי אותו כמ"מ ואהבתי אותו. הוא היה צעיר מאוד, זריז, מקצועי, נכון לכל משימה ועושה הכל בצורה טובה. ידעתי שהוא לחם בגיזרה הצפונית והייתי בטוח שנהרג זה כבר, ופתאום הוא בא ומתברר שזהו מ"פ שהיה בכל מקום. כשהודעתי לו שנה ורבע אחרי כן שאני ממליץ עליו לעיטור הגבורה - ראיתי דמעות בעיניו והוא אמר: "מה פתאום? על מה? לא נתקלתי עוד במקרה כזה של אדם שנפגע וממשיך ולא בוחל בשום תפקיד, ולו רק להמשיך ולהילחם, וזאת כשהוא כבר יודע מה זו מלחמה על כל מוראותיה, וחבריו נופלים בזה אחר זה, אבל הוא אינו מפסיק לרגע, זה הדבר שמייחד אותו, מייחד את גבורתו.

מקורות:

שיחה עם יובל באוגוסט 2003
כתבה של ברוך נאדל בעיתון "במחנה",
גיליון 35-36, 9 במאי 1975

יובל משמש כיום פרופ' ח' לפסיכיאטריה באוניברסיטת קולומביה בניו-יורק

אני יודע שחובתי להמשיך. אני יודע שאסור לי להפסיק כאן. זה דבר שמאד קשה להסביר אותו. אסור לך להפסיק כי אתה מ"פ, ואני מרגיש את הדברים כמעט מבחינה פיזית. אם אין לך אפשרות לדבר בקשר ולהודיע איפה אתה ולחפש את האנשים שלך, אתה לא בסדר; אני יודע שהתפקיד שלי זה להתחבר לקשר ולהיות על טנק מתפקד. "שם עשיתי דבר שהוא מאד לא שגרת, אבל בנסיבות המאוד ספציפיות שהיו שם, הוא מראה לך דווקא, באיזה חופש של פעילות הייתי. זה היה לילה, אך ידעתי איפה אני. היה חושך אבל ראיתי במרחק טנקים שלנו. המצרים ירו פגזי תאורה וטנקים שלהם ושלנו בערו, עשרות טנקים ועשרות משאיות מצריות בערו. השטח היה מלא מצרים במדים הבהירים שלהם שהתרוצצו סביב בחוסר סדר, רצו על ידי במרחק 15-20 מטר. היה שם בלגן גדול מאוד. פרצנו לתוך המתחם שלהם והם לגמרי איבדו שליטה על מה שקורה. חלמתי על זה הרבה לילות אחר כך, איך אני הולך בתוך המצרים. אני זוכר את המדים הבהירים שלהם מתרוצצים בחשיכה ושוב ושוב חולם, איך אני הולך והם מסביב".

"ראיתי איפה קרב השב"ש קורה. אני לא יודע מה היה המרחק. אולי 500 מטר. מה שהיה צריך לעשות זה פשוט ללכת לשם, וזה מה שעשיתי. החלטתי לחזור לפלוגה שלי ולפקד עליה. אם אתה מקבל החלטה כזאת, אתה מבצע אותה.

באותו לילה לא הצליח יובל להתקשר עם פלוגתו. היא הושמדה כמעט כליל. "קודם כל עליתי על טנק אחד והמט"ק שם נורא נבהל. זה היה אחד הקצינים בגדוד. הוא פשוט גירש אותי למטה. אז עליתי על הטנק השכן, היה שם איזה מ"פ, טנק מ"פ, מילואימניק, מזוקן, מאד נחמד שנהרג יום או יומיים אחרי זה [כנראה אלי ששון ז"ל]. הוא הכניס אותי לטנק, לצוות. יובל פעל מעל טנק מ"פ של גדוד אחר. הוא שימש לעיתים כתותחן - כאשר לחץ הטנקים המצריים גבר מאוד, ולעיתים כעוזיט ורמן - כאשר רגלים מצריים כמעט הצליחו לטפס על הטנק, אך הושמדו ברימוני-יד וצורות עוזי. הוא חיסל טנקים מצריים מטווחים של מטרים ספורים, כאשר לאחר כל פגיעה כזאת נאלץ הטנק בו ישב לסגת לאחור, כדי שלא להתפוצץ עם הטנק המצרי. היה זה ליל אימים בו